

BOLDOG BARTOLO LONGO

A RÓZSAFÜZÉR TIZENÖT SZOMBATJA

A RÓZSAFÜZÉR NYOLCADIK SZOMBATJA

1. Soron következő **tized** elmondása (előimádkozóval)

A harmadik fájdalmas titok:

„... akit értünk tövissel koronáztak.”

2. Elmélkedések (felolvasó)

I. Elmélkedés

Szemléld, lelkem, hogy a hóhérok, belefáradva az Üdvözítő verésébe, hogyan oldozzák el az oszloptól, amit egészen elborított az Ő vére. Nézd, a te kegyetlenül megtépett Jézusodat, amint egész testében sebzetten keresi a ruháit, amelyeket a katonák szánt szándékkal szétszórtak. Az egész Praetoriumot be kellett járnia, miközben lépésről lépésre viselte a katonák durva csúfolódásait. Miként a bűneiket, e gorombaságaikat is szelíden, legyőzhetetlen türelemmel viselte. Amikor végre megtalálta a ruháit, magára öltötte, és bár olyan állapotban volt, hogy a legkeményebb szívnek is meg kellett volna indulnia, ezek a kegyetlen farkasok meg se rezdültek. Sőt, hogy tovább gyötörjék, kitalálták a kínzásnak egy addig nem használt módját, amelyet ezután a legkegyetlenebb kínzások közepette sem ismételtek meg soha többé.

Íme, ezt teszi a bűn a lélekben, amelyet arcátlanul és könnyedén követnek el: az elkövetett bűn vágyat kelt a továbbiak elkövetésére. Még ha belefárad is a lélek egy bűnbe, nem telik el vele, és még ha el is vesztette már a bűn elkövetéséhez szükséges erőt, az akarását őrzi. A bűnösök egyik legnagyobb tévedése, hogy azt hiszik, azzal szabadulnak meg a kísértéstől, hogy engednek neki. A bűn elkövetése csak növeli bennünk a hajlandóságot. Ezért Nagy Szent Gergely pápa megfigyelése szerint az a bűn, amit a bűnbánat nem rombol szét, a súlyával egy másik bűnbe húz le (*Moralia*, XXV, 12). A lélek, amely vétkeivel elveszíti Isten kegyelmét, az erőt is elveszíti, hogy ellen tudjon állni a bűnre vezető alkalomnak, és a test, ha egyszer megízlelte szenvedélyeinek örömét, kevésbé képes azokat megfékezni.

Ezek a gonosztevők tehát most megmutatták, hogy az emberiség minden érzékét elveszítették. A zsidók azzal vádolták Jézus Krisztust, hogy a zsidók királyának mondta magát, és az is akart lenni. Most tehát, miután összeverték és megfosztották becsületétől, mint királyt csúfolják meg és teszik gúny tárgyává a nép előtt.

Menj csak be, te is, én lelkem, a Praetorium udvarába, állj oda Mária mellé, aki – mint hűséges társ a fájdalmakban és megcsúfoltatásban – ott volt az őrjöngő tömegben és hallotta ordítozásukat és káromlásukat. Kérd tőle a kegyelmet, hogy megértsd e mélységes misztériumot, okulj belőle és legalább egy kicsit enyhítsd a fájdalmát.

Tehát újra lehúzták Jézusról a ruhát, ami már beleragadt az ostorozás ütötte sebekbe, és a vér újra fölfakad egész testéből. Most egy bíborszínű köpenyt dobnak rá, és hosszú, éles tövisű gallyakból koronát fonnak; a fejére teszik, és hogy le ne essék, botokkal beleverik a fejébe. A tövises mindenfelől behatolnak homlokába, halántékába és a vér előtti arcát, nyakát; e tövises olyan éles fájdalmat okoznak, hogy Jézus belehalna, ha az isteni erő nem támogatná egészen a keresztségig. És ezek a fájdalmak mindaddig tartanak, amíg meg nem hal.

Ó, micsoda szenvedés! Ha egyetlen tűske megszúrná valaki fejét, mit érezne? Jézus tiszteletre méltó fejét, a legszebb és legérzékenyebb fejet pedig – amint Szent Anzelm mondja – ezer szúrás érte. Igen, Ő valóban szeretett minket, „*a mi betegségeinket viselte, és a mi fájdalmaink nehezettek rá*” (Iz 53,4).

II. Elmélkedés

Ha volt már valaha éles fejfájásod, állj meg egy percre és gondold meg, milyen volt a te Üdvözítődnek ez a kínja a többi között? Maga a gondolat visszarettent! És az, aminek részvétet kellett volna ébresztenie, amit, ha a legkisebb állaton lát az ember, megrettent, az ezekből a barbár szívekből csak harsány nevetést és embertelen sértegetéseket váltott ki.

Jézus engedi, hogy vonszolják, letépjék ruháit, megkoronázzák akaratuk szerint. Szó nélkül, a legkisebb ellenállás nélkül, emberfölötti türelemmel – szemeit lehunyva a kegyetlen fájdalomtól – mindent följánl az örök Atyának. „*Hátamat odaadtam azoknak, akik vertek, a szakállamat azoknak, akik tépáztak; és nem rejtettem el arcomat azok előtt, akik gyaláztak és leköpdöstek.*” (Iz 50,6)

Most nem kötötték be Jézus szemét, mint Kaifás házában: szemtől szembe látta kínzóit és a kínzásokat, amelyeket neki készítettek. Mindent mélységes hallgatásban, teljes türelemmel viselt. *„Megfosztották ruhájától, bíborszínű köntöst adtak rá. Tövisből koszorút fontak, fejére tették, jobb kezébe nádszálat adtak. Azután térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták: Üdvözlégy, zsidók királya! Közben leköpdösték, fogták a nádat és verték a fejét.”* (Mt 27,28-30). És mivel Krisztus mindezt a legnagyobb türelemmel viselte, esztelen kegyetlenségük csak fokozódott.

Ó, te gögös és hiú, bűnös lélek, nézd csak, milyen súlyosak a bűneid, hogy az örök Atyánál ilyen szigorú büntetés és fenyítés engesztel érte! Jézus az érted ontott könnyeit a vérével egyesítette! Így engesztelt tested kényeztetéséért, a bűnös testi örömekért, ruházkodásod fényűzéséért, hiúságodért és kevélységedért. Így engesztelt azért az uralkodási vágyért, amely minden szívben jelen van. Így engesztelt minden bűnért, amelyek megfogannak és ott élnek vakmerő fejünkben, az emlékezetben, a képzeletben, a lélekben. A te szerelmes Üdvözítőd így engesztelt azért a bálványozó arc- és hajápolásért, amellyel oly sok világi ember közszemlére teszi gögös és bűnös fejét, hogy imádókat szerezzen, jóllehet ő maga nem egyéb, mint por és hamu.

Jézus kiérdekelte számunkra a türelem, az önmehtagadás kegyelmét; minden világi hiúság és dicsőség megvetésének kegyelmét. Kiérdekelte számunkra az alázatosság, a szelídség és a türelem kegyelmét.

Lelkem, a kísértésekben, a jószerencse, a lázas törtetés és a bosszúállás óráiban, a tisztátalan gondolatok és képzelgések idején gondolj a tövissel koronázott Jézusra. És amikor fáj a fejed, gondolj elkövetett bűneidre, és engesztelésükre egyesítsd a csekélységet, amit te szenvedsz azzal a nagy szenvedéssel, amit Jézus Krisztus viselt érted.

Ó, *Üdvözítőm*, mekkora részem van mindabban, amit a Praetoriumban elszenvedtél! Én tettem fejedre a töviskoronát. Gúnyolódva hódoltam előtted, arcodba köptem, vertem a fejedet, véredet fakasztottam, és oka voltam kegyetlen kínjaidnak. És vajon mindezt mivel hálálom meg neked?

III. Elmélkedés

„Jézus töviskoronával, bíborpalástban jött ki. Pilátus rámutatott: Íme, az ember! Mihelyt meglátták, a zsidók és a szolgák elkezdtek kiabálni: Keresztre vele, keresztre vele!” (Jn 19,5-6)

Ó, isteni Jézusom, én nem akarlak többé keresztre feszíteni! Imádlak téged, igazi királyomat. Elismerlek föltétlen Uramnak, mindezen szenvedések és gyalázatok közepette, amelyeket magadra vettél, hogy engem dicsőségbe öltöztess.

A vér, amely egész testedből ömlött, nem volt elég, ó, Üdvözítőm, még a fejednek is véreznie kellett? A fej a testnek az a része, amely megkülönbözteti az embereket, ahol a személyre jellemző vonások láthatók, ahol az érzékek és életfontosságú szervek vannak együtt, ahol megmutatkozik a szépség, az öröm és a szomorúság, az egészség és a betegség, és láthatóvá válnak a lélek érzelmei. És éppen ezt a testrészt engedted ó, Uram, tövisekkel megsebezni és vérben fürdetni! És ez az az állapot, ó, lelkem szerelmes jegyese, amelyben mint „*a legszebbet az emberek fiai között*” (Zsolt 44,3) ismerlek föl téged? Ez az az arc, amely után sóvárognak az angyalok, és gyönyörűsége volt Józsefnek és anyádnak, Máriának, aki most a legfájdalmasabb az asszonyok között?

Imádlak, ó, szívem Istene, imádom a kimondhatatlan szerelmet, ami ebbe az állapotba vitt téged, és végtelen hálát mondok e nagy irgalmasságért. Mily nyomorult vagyok! Mindez nem elég ahhoz, hogy szeressem a keresztet, a bántásokat, a gyalázásokat és mindent, ami hasonlónak tehet hozzád, ó, lelkem Istene? Ha fájdalmak közelednek, megrettenek; ha huzamosnak bizonyulnak, levertek leszek; ha látom, hogy megszabadulok tőlük, örülök.

Mikor rombold le végre, ó, Istenem, testem gyöngeségét, szerelmed erejével? Gondolataim végén mindig a testem kényelme, e földi élet édessége, az önmagamról formált hiú vélekedés, és a másoktól kapott dicséret keresése áll. Mindig elfelejtem, milyen nyomorult és semmirekellő vagyok előtted. Mikor fogom végre úgy gyűlölni magamat, ahogyan megérdemlem? Téged tövissel koronáztak, én meg menekülök mindentől, ami a legkisebb fájdalmat is okozhatja.

Ó, Isten szentséges Anyja, aki tökéletes követője voltál az Üdvözítőnek, mily nagy volt benned az együttérzés! Ha a te ártatlan Fiadat tövissel koronázták, mi lesz velem, aki csupa gög és érzékenykedés vagyok? Állj mellettem, ó, bűnösök menedéke, hogy kövessem az Ő példáját; nyerd el nekem az akaratot és az erőt, hogy elviseljek minden büntetést, amivel Ő jónak lát fenýíteni engem, mert tudom, hogy nem lehetek a tiéd kereszti és tövisek nélkül.

Órangyalom és ti, a béke angyalai, akik láttátok az én Üdvözítőmet ilyen megcsúfoltan és véresen, és világosan látjátok az én Uram töviseinek értékét, könyörüljetez ezen a bűnös és nyomorult lelken, aki a számkivetés helyén keresi azt, ami csak a Hazában lelhető föl, miközben ahhoz, hogy veletek együtt az égben a dicsőség koronáját nyerhesse, a földön tövissel kell megkoronáztatnia! Amen

3. Ennek a titoknak az **erénye** a **türelem**. (pap)

Gyakorlása

Tiltakozások nélkül viseld nehéz természetű családtagjaidat, akik mindig vannak, mert az ilyen természetekre szükség van az erény gyakorlása miatt. Viseld el ma a lelki szárazságot és unalmat, a kedvetlenséget, a kísértéseket, és még a betegséget is siránkozások nélkül, és anélkül, hogy elmennél bárkihez elmondani vagy együttérzést keresni. Türed el ma a rágalmazásokat és az egyéb rossz vélekedéseket harag nélkül; és meg fogod találni a békédet.

Röpima (pap)

Ó, Mária, életem és reményem, mi lenne belőlem, ha magamra hagynál?!

Szentmise előtti imádság (pap)

Lelkem, most, amikor látni fogod, hogy a pap a szent ostyával a kezében mondja neked: „*Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit.*”, éleszd föl a hitet és gondold meg, hogy a szentségi színek alatt a sebekkel borított, tövissel koronázott, bíborköpenyes Jézusodat látod, amint Pilátus megmutatja a népnek, és mondja: *Ecce homo – Íme az ember.*

Halld ugyanezeket a szavakat, amelyeket e percben az örök Atya ismételt neked: „*Gyermekem, íme az Ember, aki az én Fiam, aki egyenlő velem, és most a testvéred lett, hasonló hozzád, és végtelen szerelemmel szeret téged. Ő az én szeretett Fiam, és én neked adom abban az állapotban, amelyben látod. Mi többet tehetnék érted? Fogadd Őt, hallgasd, szeresd és törekedj követni Őt. Benne neked adom mindazt, ami az enyém, bajaidra a gyógyírt, szenvedéseidre az enyhülést, szomorúságodra a vigasztalást; és összes kérésed közvetítőjét.*”

Mit adhatok neked viszonzásul, örök Atya, e végtelen szerelemért? Tudom, hogy mindezekért a javakért csak önmagamat kéred. De ki vagyok én, Uram, hogy annyi hálátlanság után tekintetre méltatsz és kegyelmeidet adod?

Tulajdon Fiadat ajánlom föl neked, a Fájdalmak Férfiát: íme az Ember. Vérével, minden kínjával, minden érdemével együtt ajánlom föl neked Őt, és vele örökre neked szentelem magamat.

És te, ó, Jézusom, ilyen megkínzottan mit mondasz e nyomorult léleknek, amely most gyötrődik, mert megbántott téged? Hallom, amint a szent ostyából válaszolsz:

„Bűnös lélek, íme az Ember. Íme, én vagyok az az Ember, akit keresel, a közvetítő Isten és közted; a te Üdvözítőd, lelked végtelen szerelmese: Hová mégy, amikor menekülsz előlem? Kit keresel, ha nem engem keresel? Kit szeretsz, amikor nem engem szeretsz? Találsz-e olyan atyát vagy testvért, mint én?

Íme, az Ember: láss és kérj tőlem, amit akarsz. Tágítsd ki vágyaidat, amennyire csak tudod, mert érted borítottak el engem a sebek és furdettek a könnyek. Mindezek a kínok érted vannak: a vérem, a személyem, az életem, az érdemeim mind a tiéd: *»Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik fáradotok és terheket viseltek és én felüdítelek titeket.«* (Mt 11,28). E sebeken keresztül lépjete be a szívembe, és merítsétek belőle mindazokat a javakat, amelyeket ott találtok; jöjjetek hozzám, és én megerősítelek, szeretni foglak és elhalmozlak szerelmem minden édességével titeket.”

És én mit tudok, Uram, válaszolni neked? Lábaidhoz borulok, imádlak, hálát adok neked, dicsőítelek, megvallom minden nyomorúságomat, és százszor is elismétlem: Íme, az ember. Íme, ez a szerencsétlen lélek, aki előtted áll, aki annyiszor megütött és szembeköpött téged. A tulajdon kezeim ütötték beléd a töviseket, ó, Uram, valahányszor rosszat tettem. De összes nyomorúságom sem tudja kioltani bennem irgalmasságodba vetett bizalmamat. Hogyan lehetnék bizalmatlan ekkora szeretet láttán? Hiányozhat-e belőlem a remény, ó, Istenem, látván, mit szenvedtél értem? Íme, az ember, akiért Te ember lettél. E szerelemre kérve kérlek, ó, szívem Istene, bocsásd meg a régi bűnöket, téríts meg és formálj egészen magadévá engem. Ha megalázkodást keresel bennem, most bőségesen megtalálod; ha üdvözíteni akarod a bűnösöket, jöjj e lélekbe és üdvözítsd!

Hozzád jövök, irgalmasság Anyja, te mutass be Fiadnak, akit ma a kezedből szeretnék fogadni, hogy az Ő megkeseredett szíve a te szerelmedben és az én fájdalmamban találjon bátorítást.

Atyám, Szent József, állj mellettem!

Angyalai az Úrnak, könyörögjete értem!

4. Szentmise előtti állandó imádságok (közösen – külön füzet 1. oldal)

5. SZENTMISE

6. Szentmise utáni imádság (pap)

Imádlak a szívemben, ó, mennyei szépség, ó, égnek és földnek igazi királya. Szeretlek és átölellek, és nem mondom Jákobbal: „el nem hagylak, míg meg nem áldasz engem”; hanem azt ismételve: „a jegyesemet ölelem, és többé soha el nem hagyom őt”. Mikor fogom látni szép arcodat, ó, szemem fénye, ó, szerelmem, örömöm? Mennyi nyomorúságot kell megszüntetned bennem, ó, végtelen irgalmasság!

Ó, Istenem és királyom, aki megkötözött kezekkel, töviskoronával, sebekkel és gyalázattal borítva, látványosság lettél barátaid és ellenségeid előtt, csak azért, hogy a lelkeket szerelmedre gyullaszd, valósítsd meg bennem terveidet, ó, reménységem és életem, ragadd el az én lelkemet! Minél nyomorultabb és földhöz tapadtabb a lelkem, annál erősebbé tedd benne szerelmedet.

Ó, Uram, a te töviskoronád, amikor majd eljössz ítélni a világot, a dicsőség és a fenség koronája lesz. Hogyan fognak reszketni a te ellenségeid! Mít tudnak majd akkor mondani? Mít mondanak majd azok, akik nap mint nap sértegetnek téged? Milyen rémület fogja majd el őket? Lehetséges, hogy én is köztük, az elvetettek között leszek? Hogy reszketni fogok a jelenlétedben? Azután pedig káromolni foglak mindörökké?... Ó, nem, nem! Én Üdvözítőm, én Istenem: ma ítélj meg engem, ne akkor! Most, ebben a percben, amikor szorosan ölellek a szívemben, egyetlen javam, szerelmem, életem, most ítélj meg engem, aki töviskoronával látlak téged. Itt égess, mondom Ágostonnal; itt fenyíts, itt légy szigorú, hogy az örökkévalóságban megbocsáss.

Ó, meggyötört, megvetett, megtépett Jézusom, lábaidhoz borulok, és egészen a tiéd akarok lenni. Tekints rám irgalmasságod szemeivel. Most vidd végbe a művedet, ó, töviskoronás Jézus Szíve; szívem minden részét járják át a te szerelemtől tüzes, véres töviseid, szúrd át velük a szívemet, hogy lángra lobbanjon; szúrd át benső gögjét, és olts ki benne minden érzékiséget. Fölajánlom neked a lelkemet, a testemet, erőimet, becsületedet, életemet és mindent, amit tőled kaptam! De neked ajánlom a bűneimet, a nyomorúságaimat és inségeimet is. Tedd meg velem azt, amire Szent Sebeid kérnek, hiszen én oly nyomorult és vak vagyok, hogy még azt sem tudom,

mire van szükségem, és mit kellene tőled kérnem. Te magad mondd el a lelkemnek, ó, édes Jézusom, mennyire szeretsz, mit tettél értem és mit érdemeltél ki számomra. Egy dologra vagyok képes: neked ajánlom magamat, rád hagyatkozom, Istenem, üdvözítőm, életem!

Ó, Mária, egy napon áldott lettél az asszonyok között, most pedig a legelhagyatottabb vagy az anyák között, te, aki tulajdon szemeddel láttad egyszülött Fiadat megsebzetten, töviskoronával, vérrel borított arccal! Ki mérheti meg egy ilyen fájdalom keserűségét? Hol ismerhetnéd föl annak az Arcnak a szépségét, amely az élet fáradalmai között felüdítette a lelkedet? Ez a Jézus a te tisztaságos méhed gyümölcse, akit kisedeként tápláltál, akinek csókjaiban a Paradicsom édességét ízlelted, akit aggódva menekítettél a kegyetlen Heródes elől, aki felnőttként megosztotta veled a fáradalmakat és a lélek terheit; és akinek most nincs már emberi arca, hanem tetőtől talpig egyetlen seb; olyan, mint *egy leprás, és a nép megvetette?*

Ó, bűneim miatt kesergő Anyám, részesedni akarok nagy fájdalomban azáltal, hogy társaddá szegődöm a szenvedésben, és kérlek, véd szívembe szenvedésedet, egyesíts a legerősebb szerelemmel, a te szerelmes Fiaddal, akit e szentáldozásban magamhoz vettem. Ajánld föl neki szíveddel együtt az én kesergő szívemet, és mondd neki a szerelemnek azokat a kimondhatatlan szavait, amelyeket én nem tudok kimondani. Add, hogy *új emberré* váljak, és a te igazi és áhítatos gyermekeid közé számláltassam.

Órangyalom, dicsőséges Szent József, Védőszentem, a Paradicsom hatalmas fejedelme, Szent Mihály, mennyei választott szent szellemek, akik szüntelenül imádjátok Jézust e szentségben, és ti mind, boldog égi lelkek, akik a dicsőséget Jézus vérének és töviseinek köszönhetitek, könyörüljete rajtam! Könyörögjete az én nyomorult lelkemért, amely száműzötten és nélkülözésben él: nyerjéte el neki Isten igaz szerelmét, a türelmet minden szenvedésben és a végső állhatatosságot. Amen

7. Szentmise utáni állandó imádságok (közösén – külön füzet 2. oldal)

8. Ének (Salve Regina – Hozsanna 322)